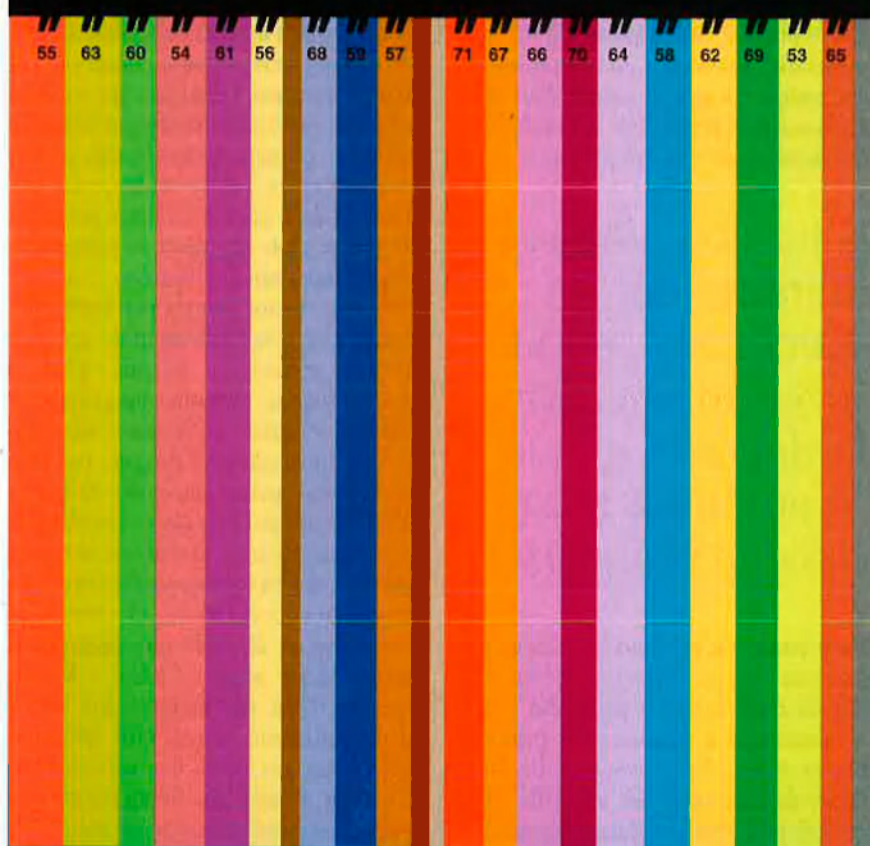

premis de poesia i narrativa

MIQUEL ÀNGEL RIERA

2 0 0 6

Adreçat a autors menors de 35 anys

Presentació d'originals fins al 12 de gener de 2007

www.sanostra.es Tel. 971 70 79 51

"SA NOSTRA"
CAIXA DE BALEARS

Fundació
"SA NOSTRA"

BALEARS
jove
"SA NOSTRA"

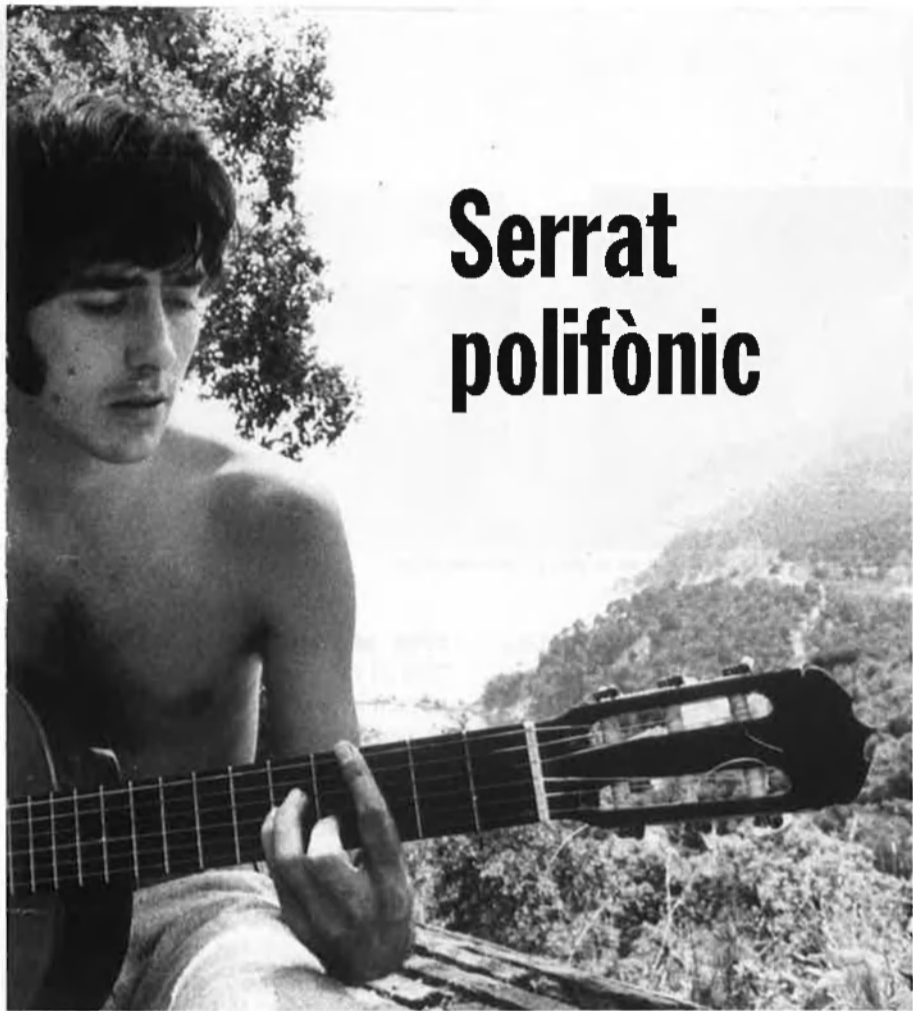

DOLTA / ARXIU CARLES GÁMEZ

"Sota un cirerer florit", Núria Feliu. És de justícia començar aquest itinerari per la cantant de Sants. A propòsit d'aquesta cançó, Maria Aurèlia Campany deia que li agradava "perquè m'indica aquella sensualitat que fa de la veu d'en Serrat una veu única". Si hi afegim el *touch* Feliu, l'excel·lència del plat està més que garantida.

"Perquè la gent s'avorreix tant", Jaume Sisa. Al cantautor galàctic i al cantautor del Poble Sec, els uneix, entre altres lligams, el paisatge del barri esmentat, el gust per les històries quotidianes i l'atracció quasi fatal pel bolero. Aquesta cançó de ressonàncies inequívocament brelianes recobra ara tota la seua densitat interrogativa en la veu de l'interpret que ens va anunciar que qualsevol nit podia sortir el sol.

"Balada per a un trobador", Pau Riba. Mentre Serrat cantava solemnement a una institució familiar com la tieta, Pau Riba ho feia amb sarcasme amb un altre pilar familiar com la mare, "Hola, mareta bufona!". Serrat es trobaria a contrapàs amb l'obra de Pau Riba amb "Noia de porcellana". Ara l'ex-en-

Serrat polifònic

El 1967 la cantant Núria Feliu posava veu a Joan Manuel Serrat amb una versió de "Sota un cirerer florit". Era la primera intèrpret que s'acostava a l'obra, encara incipient, serratiana. Quasi quaranta anys després i amb producció de la discogràfica Discmedi, una nodrida i heterogènia representació de la classe musical catalana ret tribut musical al cantant barceloní amb el disc 'Per al meu amic'. De Pau Riba a Pascal Comelade.

Un Serrat polifònic.

fant terrible li contesta amb un tema del Serrat primitiu. Una cançó que va construir la mitologia serratiana a base de trobadors, titellaires i altres rodmons lírics.

"Menuda", Immigrasons. Aquest grup format per argentins i catalans ha constituït una de les sorpreses musicals dels últims temps. La seua versió de "Menuda", una balada amb tots els ingredients de la lírica serratiana –fins i

tot els més còents–, fa d'aquesta cançó una petita joia. Una cançó de bressol amagada en una capsula de música.

"Rosa de l'adéu", Maria del Mar Bonet. Tradicionalment el paisatge personal i fins i tot estètic de Maria del Mar Bonet ha estat més pròxim a l'univers Llach que al món Serrat. Ara la mallorquina reprèn els lligams musicals amb aquesta "Rosa de l'adéu", que conté aquest aire de romanç tradi-

Música

cional, tan i tan estimat per la intèrpret balear.

"Bon dia", Uc. Apareguda inicialment en un disc petit, "Bon dia" estava inclosa en la banda sonora de la pel·lícula *La llarga agonia dels peixos fora de casa*, en què Serrat es transformava de pescador eivissenc en cantant hippy en l'Illa de Wight. Ara Uc li fa una segona refundació musical en forma de cançó popular balear.

"El meu carrer", Miguel Poveda. El cantador de Badalona se submergeix de nou en la llengua de Verdguer per enfrontar-se amb una de les cançons més sòlides de l'obra serratiana. A principi dels anys setanta, Serrat era capaç de cantar el món de les models de la *gauche divine* i recórrer existencialment alhora el camí costerut del seu barri. Ara aquest carrer entre Montjuïc i el Paral·lel torna a ser transitat per la veu flamenca i mestissa de Miguel Poveda.

"Cançó de bressol", Pascal Comelade. Que un music com l'inclassificable Pascal Comelade faça les tasques de versionador sempre és un interrogant melòdic. Després d'haver transformat "L'estaca" en un conte infantil, el músic nord-català captura aquesta "Cançó de bressol" a pèl i sense lletra per al seu domini musical.

"Helena", Jofre Bardagí. Cançó d'amor al límit i deutora dels Breis més excitats, "Helena" ha sortejat el pas del temps per esdevenir una altra de les peces angulars del *songbook* serratià. Jofre Bardagí, que tenia un deute pendent amb ella, la despulla i es capbussa en tot el seu romanticisme a flor de pell.

"La tieta", Joan Isaac. Parlar de versions de "La Tieta" és parlar de la primera versió que cap al final dels seixanta va fer la gran Mina. Una adaptació "traïdora", ja que el lletrista Paolo Limiti va traslladar la crònica barcelonina a les riberes de la passió amorosa amb el títol de "Bugiardo e inconsciente", que obtingué un gran èxit a Itàlia. Tot i així, la versió italiana va aconseguir donar-li un toc de sensualitat impensable en l'original. Joan Isaac afronta el repte de contar-nos la trista i desconsolada història de la tieta.

De dalt a baix, Antònia Font, Sabor de Gràcia i Tete Montoliu, tots han participat en el disc *Per al meu amic*.

“Com ho fa el vent”, Cris Juani-co. Durant un temps, aquest tema va servir a Serrat de carta de presentació en els seus recitals. Una mena de declaracions de principis en les turbulentes aigües de la Nova Cançó de final dels anys seixanta. L'excitant de Ja t'ho diré torna als versos serratians des dels seus accents inqüívocament rockers i illencs.

“Pare”, Marina Rossell. En el seu moment (l'any 1973), “Pare” va inaugurar entre nosaltres l'ecologisme musical. Durant molts anys ha estat la “carta catalana” dels recitals de Serrat fora dels escenaris dels Països Catalans. És una altra de les obres capitals de la banda sonora serratiana gràcies a aquesta fusió de pregària panteista, conte popular i tragèdia anunciada.

“Paraules d'amor”, Dyango. Si hi ha una cançó que ostenta la llista de versions, aquesta és “Paraules d'amor”, que ha merescut, entre altres, les catalanes d'Alejandro Sanz i Ana Belén i les castellanques de Soledad Bravo i Amaya, excantant de Mocedades. Dyango, que ja havia provat anteriorment l'elixir musical serratià, confirma la consistència del tema i la seua entrada definitiva a l'arxiu dels clàssics i moderns.

“Barcelona i jo”, Los Manolos. Enmig de l'onada olímpica, Serrat va aparèixer amb aquest tribut a la ciutat. Però paradoxalment han estat altres cançons del catàleg serratià les que millor han sabut reflectir un determinat esperit i paisatge barceloní —d’“Els vells amants” a “Los fantasmas del Roxy”—. Los Manolos s'apropien de l'oda barcelonina per traslladar-la a les

seues aigües rumberes i, de pas, reunir-se per a l'ocasió.

“Ara que tinc vint anys”, Sabor de Gràcia. “Ara que tinc vint anys” no s'entendria sense el precedent d’“Al vent” de Raimon. Cant iniciàtic i d'afirmació biològica, amb el pas del temps ha estat el mateix Serrat el principal versionador del tema, fent-li una operació de *lifting* cada cert temps. La *troupe* de Sabor de Gràcia reincideix en l'índex serratià i li dona una ventada d'aire fresc, alegria i festa.

“Cançó de matinada”, Falsterbo Mari. Aquesta cançó va significar per a Serrat la professionalització, un terme que en l'època alçava moltes suspicàcies en els ambients de la Nova Cançó. Ara, amb el pas del temps, “Cançó de matinada” ha confirmat la seua profunda mediterraneïtat, tot i que “Mediterráneo” s'haja emportat l'exclusivitat. El doctor Estivill, el lingüista Isidor Marí i la veu de Montserrat Domènech ens la regalen embolcallada en paper acústic.

“Cremant núvols”, Shuarma. L'excomponent del grup Elefantes tria per a aquest tribut una cançó de l'última fornada. Inclosa en el disc *Mó*, és una de les peces més reeixides de l'àlbum. Un *carpe diem* serratià, amb contemplació del paisatge i reflexió sobre la natura humana.

“Plou al cor”, Kitflus / Carles Benavent. Joan Manuel Serrat sempre ha estat envoltat per músics de jazz des dels temps de l'enyorat Tete Montoliu. Dos col·laboradors com Josep Mas “Kitflus” i Carles Benavent acaronen ara la melodia serratiana, amb un resultat en què, per descomptat, hi sobren les paraules.

“Per al meu amic”, Big Mama. “Per al meu amic” és una cançó intimista que en el seu dia Serrat va dedicar al cantautor valencià Marià Alberó, cosa que va despertar tot una sèrie de comentaris morboses. Big Mama —Montserrat Pratdesaba—, confirma la solidesa de l'arbre melòdic serratià a l'hora de fer tota mena d'incursions musicals.

“Això que diuen estar enamorats”, Moncho. Si hi ha un intèrpret que ha sabut copsar el verb, la melodia i el sentiment serratià, aquest mèrit correspon al bolerista Moncho. Per al futur somniem amb un trio com “Els reis del Bolero de Poble Sec”, format per Serrat, Moncho i Jaume Sisa.

“Kubala”, Antònia Font. Mentre Chico Buarque professava la seua admiració pel jugador Garrincha, Serrat va retre tribut al seu amic i mestre Kubala. Els mallorquins d'Antònia Font fan seu aquest tribut esportiu, que d'altra banda no està tan lluny de les seues propostes, surrealistes i pop.

“El drapaire”, Miquel Gil. “El drapaire” sempre ha estat entre el Serrat més *chansonier*. La veu agenca de l'ex-Al Tall la trasllada als seus territoris mestissos i de fusions, amb una bona injecció de sobredosi d'energia.

“Com ho fa el vent”, “Els vells amants”, Ricard Miralles. Arranjador de l'obra serratiana, Ricard Miralles, amb la inclusió de les “Paraules d'amor” de Tete Montoliu, són sens dubte les aproximacions més íntimes a la banda sonora del cantautor barceloní.

Carles Gámez